

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/32/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015200024
Dátum vydania rozhodnutia: 16.08.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1015200024.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci navrhovateľky: R. Q., bytom V. XXX/XX, U., proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, Kancelária Nitra, so sídlom Štefánikova trieda 88, Nitra zast.: JUDr. Milan Hlušák, advokát, so sídlom Na križovatkách 37/E, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu sp. zn. 9997/2014, č. k. KaHC-56972/9997/2014-73213/2014 zo dňa 05.12.2014, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/1/2015-33 zo dňa 25. októbra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/1/2015-33 zo dňa 25. októbra 2016 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.
Konanie pred prvostupňovým správnym súdom

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) potvrdil podľa § 250q ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“) rozhodnutie odporcu sp. zn. 9997/2014, č. k. KaHC-56972/9997/2014-73213/2014 zo dňa 05.12.2014 (ďalej len „rozhodnutie odporcu“), ktorým navrhovateľke nepriznal nárok na poskytnutie právnej pomoci podľa zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. (ďalej len „zákon č. 327/2005 Z. z.“). Navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia odporcu preskúmal v intenciách ustanovení zákona č. 327/2005 Z. z., a súčasne v intenciách ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších prepisov (ďalej len „správny poriadok“), citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 6 ods. 1 a 2, v spojení s § 8 zákona č. 327/2005 Z. z., právnu úpravu ustanovenú v § 228 ods. 1 O.s.p. a v § 230 O.s.p., postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov a napadnutým rozhodnutím dospel k záveru, že odporca rozhodol vecne správne na základe dostatočne a spoľahlivo zisteného skutkového stavu a v súlade so zákonom, keď vo veci navrhovateľky, v ktorej žiadala o priznanie nároku na právnu pomoc, mal za to, že v danom prípade neboli splnené podmienky na priznanie nároku na právnu pomoc.

Krajský súd z administratívneho spisu odporcu mal preukázané, že navrhovateľka doručila odporcovi dňa 29.09.2014 žiadosť o poskytnutie právnej pomoci v právnej veci označenej ako obnova konania. Z predložených dokladov a vyjadrení navrhovateľky je zrejmé, že platobným rozkazom Okresného súdu v Galante sp. zn. 5C/196/09 zo dňa 15.12.2009 bola navrhovateľka zaviazaná zaplatiť Spoločenstvu vlastníkov bytov a nebytových priestorov V. XXX, U. sumu 3566,89 eur istiny s príslušenstvom, alebo aby v lehote 15 dní od doručenia platobného rozkazu podala odpor. Predmetom konania bol nedoplatok za služby spojené s užívaním bytu. Navrhovateľke bol platobný rozkaz doručený do vlastných rúk dňa 23.12.2009, odpor podala osobne na súde dňa 08.01.2010, čím zmeškala zákonnú lehotu na podanie odporu, a preto súd odpor odmietol.

Proti uzneseniu podala navrhovateľka odvolanie, o ktorom odvolací súd rozhodol tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Navrhovateľka žiadala o zákonnú analýzu vo veci právoplatného platobného rozkazu, a ak nebude možná obnova konania v tejto veci chce žalovať odporcu o náhradu škody spôsobenú nesprávnym postupom pri podávaní odporu proti platobnému rozkazu. Dňa 22.10.2014 sa do kancelárie centra osobne dostavil splnomocnený zástupca navrhovateľky pán R. Q., ktorý doložil plnomocnenstvo a doklad - rozpis nedoplatkov za byt za obdobie rokov 2006 - október 2013, ktorý označil ako audit, ktorý má preukázať, že na byte neboli nedoplatky.

Krajský súd mal za to, že odporca dostatočne zistil skutkový stav veci a na jeho základe vyvodil aj správny právny záver, s ktorým sa krajský súd stotožnil. Preskúmal obe možnosti poskytnutia právnej pomoci, a to obnovu konania aj náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci.

Prvostupňový súd považoval za nesporné, že bez ohľadu na prípustnosť obnovy konania (§ 228 O.s.p.) proti platobnému rozkazu, už uplynuli lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, a preto takýto návrh nemôže byť úspešný. Navrhovateľka sa dozvedela o dôvodoch obnovy konania najneskôr doručením uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.05.2010, ktorý potvrdil uznesenie Okresného súdu v Galante, ktorým bol odmietnutý odpor.

Aj keby sa v prospech navrhovateľky považoval za začiatok plynutia 3-mesačnej subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania až deň, kedy bolo navrhovateľke doručené rozhodnutie centra, kancelária Nové Zámky zo dňa 25.04.2012, sp. zn. N 982/12, ktorým jej nebol priznaný nárok na právnu pomoc z dôvodu zrejmej bezúspešnosti sporu a z ktorého sa najneskôr mohla dozvedieť, že platobný rozkaz nie je možné napadnúť riadnym opravným prostriedkom a je právoplatný, teda dňa 27.04.2012, návrh na obnovu konania by musel byť podaný najneskôr do 27.07.2012. Okrem toho uplynula aj trojročná objektívna premlčacia lehota a nejde o žiaden z dôvodov obnovy uvedený v § 230 ods. 2 O.s.p. V tomto prípade je bezúspešnosť sporu jasná už na základe zbežného posúdenia veci.

Vzhľadom k tomu, že odporca správne vylúčil úspešnosť obnovy konania, ďalej sa zaoberal možnosťou navrhovateľky podať žalobu o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Navrhovateľka síce požiadala o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom centra, ktorej žiadosti centrum nevyhovelo a teda môže sa podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. domáhať uspokojenia nároku na súde. Nakoľko podľa § 9 ods. 2 tohto zákona v konaní

možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, prípadne žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, pričom navrhovateľka preukázateľne v konaní vedenom v centre pod sp. zn. N 982/12 nepodala žiadnu sťažnosť na prieťahy, a teda nemohla požiadať ani o prešetrenie vybavenia takejto sťažnosti, žaloba o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom centra by bola bezúspešná.

Ďalej krajský súd uviedol, že z obsahu napadnutého rozhodnutia odporcu vyplývalo, že odporca mal na základe priložených listinných dokladov za preukázané, že navrhovateľka nesplnila podmienku vylúčenia zrejmej bezúspešnosti sporu, ktorá je nevyhnutným predpokladom na poskytovanie právnej pomoci v zmysle ust. § 6 ods. 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci.

Odporca v odôvodnení rozhodnutia argumentoval tým, že úspešným žiadateľom v konaní o priznanie nároku na právnu pomoc môže byť len ten, kto súčasne preukáže splnenie všetkých troch podmienok v zmysle citovaného § 6 ods. 1 zákona. Ustanovenie § 8 zákona o poskytovaní právnej pomoci nepredstavuje taxatívny výpočet skutočností, na ktoré musí odporca pri posudzovaní otázky zrejmej bezúspešnosti sporu prihliadať, avšak na konkrétne skutočnosti, ktoré sú v citovanom ustanovení výslovne uvedené, má odporca prihliadať vždy. Rozsah posúdenia zrejmej bezúspešnosti sporu je v kompetencii odporcu a závisí od okolností konkrétneho prípadu.

Záverom krajský súd skonštatoval, že napadnuté rozhodnutie odporcu, ktoré bolo predmetom súdneho prieskumu považuje za vecne správne, vyplývajúce z riadne zisteného skutkového stavu, náležité odôvodnené, vydané v súlade so zákonom, a preto ho podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov konania rozhodol súd § 250k ods. 1 O.s.p. v súlade s § 250l ods. 2 O.s.p. a vo veci neúspešnej navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal.

II.

Odvolanie navrhovateľky, vyjadrenie odporcu

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka odvolanie v lehote stanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 250l ods. 2 O.s.p.), v ktorom žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil na nové konanie.

V dôvodoch odvolania uviedla, že dňa 29.09.2014 u odporcu podala žiadosť o poskytnutie právnej pomoci, ktorý túto žiadosť posúdil tak, že sa týka dvoch vecí, a to:

- obnovy konania vo veci platobného rozkazu sp. zn. 5C/196/09, ktorý Okresný súd Galanta dňa 15.12.2009 vydal na základe výkazu nedoplatkov za užívanie bytu,
- náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom odporcu, ktorý mal spočívať v prieťahoch. Ohľadne oboch vecí dospel odporca k záveru, že pri nich nebola vylúčená zrejme bezúspešnosť sporu, a teda že nemá nárok na právnu pomoc.

Zrejmu bezúspešnosť obnovy konania odporcu odôvodnil tým, že už uplynula tak subjektívna, ako aj objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania (§ 230 O.s.p.).

Zrejmu bezúspešnosť nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom odporcu odôvodnil tým, že proti jeho postupu navrhovateľka nikdy nepodala sťažnosť, podanie ktorej je v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenej pri výkone verejnej moci („ZodpŠkZ“) potrebné pre priznanie náhrady škody, prípadný spor by tak bol podľa odporcu zrejme bezúspešný.

S právnym názorom odporcu ani krajského súdu nesúhlasila. Nesprávnosť postupu odporcu podľa jej názoru totiž spočíva v tom, že jej žiadosť vyhodnotil nesprávne, bez úzkej súčinnosti s ňou jej predmet definoval tak, že mu nebolo možné vyhovieť. Navrhovateľka mala za to, že keby sa jej žiadosťou zaoberal detailnejšie, musel by dospieť k záveru, že jej išlo nielen o obnovu konania a náhradu škody za nesprávny úradný postup, ale aj o niečo celkom iné. A keďže krajský súd tento nesprávny postup

odporcu potvrdil, je nesprávny aj jeho rozsudok.

Navrhovateľka uviedla, že žiadosťou nesledovala len obnovu konania, ale aj nápravu stavu, ktorý spočíval v tom, že sa voči nej nesprávne vykazovali nedoplatky za užívanie bytu. Potvrdila, že v žiadosti o právnu pomoc žiadala o pomoc pri obnove konania týkajúceho sa predmetného platobného rozkazu. No zo žiadosti vyplýva aj to, že poukazovala na nesprávnosť výkazu nedoplatkov, na základe ktorého bol platobný rozkaz vydaný. Tento výkaz sa však netýkal len obdobia zohľadneného v platobnom rozkaze (2006 a 2008), ale aj obdobia rokov 2009 - 2012.

Ďalej uviedla, že v žiadosti poukazovala na nesprávnosť tohto výkazu. Vyplýva z nej, že práve tento výkaz jej bránil k získaniu príspevku na bývanie za obdobie až do r. 2012. Pri jej laických znalostiach predpokladala, že na odstránenie nedostatkov uvedeného výkazu je nevyhnutná obnova konania, preto ju v žiadosti spomenula.

Uviedla tiež, že o obnovu konania jej ani tak nešlo, ale potrebuje pomoc, aby sa preukázala nesprávnosť výkazu nedoplatkov aj za obdobia po vydaní platobného rozkazu. Domnieva sa, že na preukázanie takejto nesprávnosti nie je stanovená žiadna zákonná lehota. Podľa názoru navrhovateľky preukázanie nesprávnosti potrebuje z dôvodu, aby voči nej neboli súdne vymáhané nedoplatky za obdobie po vydaní platobného rozkazu a aby si pripravila pôdu pre prípadný súdny spor o náhradu škody voči zodpovedným osobám.

Na preukázanie nesprávnosti výkazu boli ňou odporcovi predložené napr. výzvy Y. E. T., z ktorých vyplýva, že jej bola v r. 2006 nesprávne účtovaná spotreba vody. Rozdiel v spotrebe bol pritom viac ako 260 m³, pričom pre nezaplatenie tejto spotreby začalo spoločenstvo vlastníkov bytov vykazovať nedoplatky za r. 2006 až 2013.

Navrhovateľka ďalej uviedla, že odporca sa týmito okolnosťami ani nezaoberal. Zameral sa len na posúdenie lehôt pre podanie návrhu na obnovu konania a žiadosťou sa tak zaoberal len čiastočne. Preto aj jeho záver o zrejmej bezúspešnosti považuje navrhovateľka za neúplný, a teda za arbitrárny.

Navrhovateľka tiež tvrdila, že odporca sa zaoberal len nárokom na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, a opomenul sa zaoberať náhradou škody aj z pohľadu občianskeho práva. O pomoc pri náhrade škody žiadala preto, lebo jej ju mal odporca spôsobiť tým, že žiadosť o právnu pomoc z r. 2009 vybavil až v r. 2012. To viedlo podľa nej medzi iným aj k zmeškaniu lehoty na podanie odporu voči vyššie uvedeného platobnému rozkazu.

Odporca tento nárok vyhodnotil ako nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v zmysle § 9 ZodpŠkZ. Dospel pritom k záveru, že tento nárok je zrejme bezúspešný, pretože voči postupu odporcu nepodala sťažnosť na prietahy v konaní, ako to vyžaduje § 9 ods. 2 ZodpŠkZ. Odporca sa podľa nej však ani v tomto smere nevysporiadal s jej žiadosťou dostatočne.

Je síce pravda, že zodpovednosť odporcu za prípadnú škodu sa spravuje ZodpŠkZ, no to nevylučuje jeho občianskoprávnu zodpovednosť za nesprávne poskytnutú právnu pomoc. Poskytovanie právnej pomoci nie je totiž výkonom verejnej moci, preto ho treba posudzovať podľa Občianskeho zákonníka. Tento aspekt svojej zodpovednosti odporca celkom opomenul, preto nemožno súhlasiť s jeho názorom o zrejmej bezúspešnosti v spore. Odporca totiž nemôže dospieť k záveru o zrejmej bezúspešnosti nároku, ak sa ním zaoberá neúplne, len z jedného hľadiska.

Na záver uviedla, že podľa § 25 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. sa na konanie o nároku na poskytnutie právnej pomoci vzťahuje Správny poriadok („SP“). Podľa nej je jednou zo základných zásad správneho konania zásada úzkej súčinnosti s účastníkmi konania (53 ods. 2 SP). Táto zásada medzi iným zahŕňa aj povinnosť poskytovať účastníkom pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Malá za to, že odporca posúdil predmet žiadosti príliš úzko. Takýto postup nie je s uvedenou základnou zásadou v súlade. Odporca mal v úzkej súčinnosti s navrhovateľkou skúmať, k čomu v skutočnosti má požadovaná právna pomoc smerovať, a za tým účelom poskytovať potrebnú pomoc a poučenia. Uviedla, že si treba uvedomiť, že je len laik bez právneho povedomia. Túto skutočnosť mal podľa jej názoru odporca zohľadniť. Nemohol očakávať, že si na získanie právnej pomoci opatrí advokáta.

Odporca sa preto nemal len formálne zamerať na znenie slov v žiadosti, ale mal sa v súčinnosti s navrhovateľkou sústreďovať na ich zmysel. Ak by tak urobil, dospel by jednak k záveru, že nechce len obnovu konania, ale aj opravu výkazu nedoplatkov, ktorý jej dlhodobo znemožňoval získanie príspevku na bývanie, a jednak k záveru, že jej ide nielen o zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ale aj za tú spôsobenú v občianskoprávnej rovine. Až potom si mohol klásť otázku, či takéto nároky sú alebo nie sú zrejme bezúspešné.

Keďže tak však odporca neurobil, ním vydané rozhodnutie o nepriznaní právnej pomoci podľa názoru navrhovateľky, nevychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci (§ 46 SP), čo je v rozpore s povinnosťou odporcu presne a úplne zistiť skutočný stav veci (§ 32 ods. 1 SP). Rozhodnutie o nepriznaní právnej pomoci teda vychádzalo zo skutkového stavu, ktorého zistenie nebolo dostačujúce na posúdenie veci, a preto neobstojí ani právne posúdenie veci odporcom.

Keďže krajský súd vyššie uvedené argumenty neakceptoval, odvolaním napadnutý rozsudok rovnako ako rozhodnutie o nepriznaní právnej pomoci - vychádza z neúplného a nedostatočného skutkového stavu veci a z nesprávnych skutkových zistení, a tým aj z nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke zrejmej bezúspešnosti.

Na základe odvolacích dôvodov preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.10.2016, sp. zn. 9Sp/1/2015-33, v zmysle § 250q ods. 3 O.s.p. zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 02.12.2016 navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Poukazom na skutkové okolnosti danej veci konštatoval, že v celom rozsahu trvá na svojom rozhodnutí a jeho dôvodoch, považujúc ho za vydané v súlade so zákonom. Mal za to, že v napadnutom rozhodnutí riadne zdôvodnil svoju správnu úvahu, z ktorej pri rozhodovaní vychádzal, pričom pri použití správnej úvahy nevybočil zo zákonného rámca, ktorý je určený zákonom č. 327/2005 Z. z. a riadne sa zaoberal každým podaním navrhovateľky, presne a úplne zistil skutočný stav veci, pričom nevznikli žiadne dôvodné pochybnosti o zistených skutočnostiach, ktoré boli pre rozhodnutie rozhodné.

S poukazom na ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia a z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že dôvodom jeho vydania bola skutočnosť, že centrum malo na základe priložených listinných dokladov a vyjadrení navrhovateľky za preukázané, že navrhovateľka nespĺnila podmienku vylúčenia zrejmej bezúspešnosti sporu. Úspešným žiadateľom v konaní o priznanie nároku na právnu pomoc môže byť len ten, kto súčasne preukáže splnenie všetkých troch podmienok v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. Ustanovenie § 8 zák. č. 327/2005 Z. z. nepredstavuje taxatívny výpočet skutočností, na ktoré musí centrum pri posudzovaní otázky zrejmej bezúspešnosti sporu prihliadať, avšak na konkrétne skutočnosti, ktoré sú v citovanom ustanovení výslovne uvedené, má centrum prihliadať vždy. Rozsah posúdenia zrejmej bezúspešnosti sporu je v kompetencii odporcu a závisí od okolností konkrétneho prípadu.

Odporca ako príslušný správny orgán, za účelom rozhodnutia o nároku fyzickej osoby na poskytnutie právnej pomoci sa musí otázkou zrejmej bezúspešnosti sporu zaoberať, pretože bez splnenia podmienky, že „nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu“ nemožno požadovaný nárok na poskytnutie právnej pomoci priznať, a to ani v prípade, ak by žiadateľ ďalšie dve zákonné podmienky splnil.

Podľa jeho názoru, za správny nemožno považovať výklad, že posúdenie otázky zrejmej bezúspešnosti

sporu má odporca ponechať len na tvrdení žiadateľa (navrhovateľky) s tým, že potom by posudzoval len otázku materiálnej núdze žiadateľa a otázku hodnoty sporu, pričom by priznal nárok aj v prípade, keď žiadateľ nemá dôkaz, ktorým by pred súdom preukázal oprávnenosť jeho nároku, resp. ak je žiadateľov nárok premlčaný alebo prekludovaný. Takýto postup by totiž znamenal v jednotlivých prípadoch uplatnenie šikanózných návrhov a návrhov založených na tvrdení žiadateľa, ktoré nevie preukázať.

Odporca ďalej uviedol, že za účelom odbremenenia súdov od tzv. šikanózných a bagateľných návrhov bola žalovanému zákonom č. 327/2005 Z. z. zverená právomoc tieto návrhy „eliminovať“ v podobe vydávaní negatívnych rozhodnutí o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci, a to z dôvodu nesplnenia jednej z kumulatívnych podmienok priznania tohto nároku.

Výdaním napadnutého rozhodnutia, ktorým z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok nebol navrhovateľke priznaný nárok na právnu pomoc v zmysle zákona č. 327/2005 Z. z., právo navrhovateľky domáhať sa tvrdeného, aj keď podľa názoru žalovaného nepreukázaného nároku, nebolo dotknuté. Záverom sa odporca odvolal aj na znenie uznesenia Ústavného súdu č. k. II. ÚS 253/2013-24 zo dňa 25.04.2013. Napadnutý rozsudok žiadal potvrdiť.

III.

Konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej len „S.s.p.“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania navrhovateľky (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p. a § 492 ods. 2 S.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk (§ 156 ods. 1, ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že jej odvolaniu nie je možné vyhovieť.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/1/2015-33 zo dňa 25.10.2016, ktorým krajský súd odvolaním napadnuté rozhodnutie odporcu sp. zn. 9997/2014, č. k. KaHC-56972/9997/2014-73213/2014 zo dňa 05.12.2014 potvrdil.

Uvedeným rozhodnutím odporca nepriznal navrhovateľke nárok na poskytnutie právnej pomoci v zmysle ust. § 8 zákona č. 327/2005 Z. z.

Z obsahu administratívneho spisu mal odvolací súd za preukázané, že navrhovateľka sa žiadosťou, ktorú odporcovi doručila dňa 29.09.2014, domáhala poskytnutia právnej pomoci vo veci označenej ako „obnova konania“. Rozhodnutím zo dňa 09.10.2014 centrum predbežne nepriznalo navrhovateľke nárok na poskytnutie právnej pomoci, keďže nijako nepreukázala hroziace nebezpečenstvo zmeškania lehoty a neuviedla žiadne informácie, na základe ktorých by tieto skutočnosti dokázalo zistiť centrum.

Následne rozhodnutím zo dňa 09.10.2014 centrum prerušilo konanie o nároku na poskytovanie právnej pomoci a vyzvalo navrhovateľku na doplnenie jej podania o rozhodné skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné relevantne posúdiť jej nárok na poskytnutie právnej pomoci.

Odvolací súd mal z obsahu administratívneho spisu ďalej za preukázané, že na preukázanie skutkového stavu a opodstatnenosti nároku navrhovateľka predložila nasledovné doklady:

- uznesenie Okresného súdu Galanta zo dňa 12.01.2010, sp. zn. 5C/196/2009-25
- uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.05.2010, sp. zn. 10Co/51/2010-38
- rozhodnutie Centra právnej pomoci, Kancelária Nové Zámky zo dňa 25.04.2015, sp. zn. N 982/12
- platobný rozkaz Okresného súdu Galanta zo dňa 15.12.2009, sp. zn. 5C/196/2009-17
- kópiu žaloby o zaplatenie 3 566,889 eur istiny s príslušenstvom s návrhom na vydanie platobného rozkazu zo dňa 22.09.2009

- predpis mesačných záloh zo dňa 10.01.2011
- prehľad dlhu k bytu č. 73, nachádzajúcim sa v Šali na Kukučínovej ulici č. 16.

Na základe vyhodnotenia predložených dokladov centrum konštatovalo, že navrhovateľka bola platobným rozkazom Okresného súdu v Galante zo dňa 15.12.2009 zaviazaná zaplatiť navrhovateľovi sumu 3 566,89 eur istiny s príslušenstvom alebo v lehote 15 dní od doručenia platobného rozkazu mohla proti nemu podať odpor. Predmetom konania bol nedoplatok za služby spojené s užívaním bytu.

Centrum konštatovalo, že navrhovateľke bol predmetný platobný rozkaz doručený dňa 23.12.2009, pričom odpor voči nemu podala 08.01.2009, čím zmeškala zákonnú lehotu na podanie odporu, v dôsledku čoho ho prvostupňový súd uznesením zo dňa 12.01.2010 odmietol. Proti tomuto uzneseniu následne podala navrhovateľka odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté odvolacím súdom tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa bolo potvrdené.

Z obsahu administratívneho spisu ďalej odvolací súd zistil, že na výzvu centra o prerušenie konania z 09.10.2014 sa dňa 22.10.2014 do kancelárie centra dostavil splnomocnenec žiadateľky pán R. Q. (syn navrhovateľky), ktorý uviedol, že navrhovateľka chce požiadať o právnu pomoc v konaní o „obnovu konania“ vedeného na Okresnom súde v Galante pod sp. zn. 5C/196/2009 a pokiaľ to nebude možné, chce žalovať centrum o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci.

Centrum na základe vyjadrenia splnomocneného zástupcu navrhovateľky, ako aj ňou predložených kópií vyššie citovaných písomných dokladov preskúmalo obe možnosti poskytnutia právnej pomoci, ktoré navrhovateľka uviedla, a to tak obnovu konania, ako aj náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci a rozhodnutím, ktoré je predmetom súdneho prieskumu zo dňa 05.12.2014 rozhodlo tak, že nárok na poskytovanie právnej pomoci žiadateľke R. Q. nepriznalo.

Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva právny názor centra, že vo veci s ktorou sa žiadateľka (navrhovateľka) na centrum obrátila nebola vylúčená zrejماً bezúspešnosť sporu, v dôsledku čoho navrhovateľka nespĺnila jednu z troch kumulatívnych podmienok na priznanie nároku na právnu pomoc, ktoré malo za následok negatívne rozhodnutie o nároku na poskytovanie právnej pomoci.

IV.

Právna úprava, právne názory Najvyššieho súdu SR

V správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva a povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ustanovení tretej hlavy druhej časti O.s.p. sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Podľa ust. § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z., fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak

- a) jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom,
- b) nejde o zrejماً bezúspešnosť sporu a
- c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčísliť v peniazoch.

Podľa ust. § 8 zákona č. 327/2005 Z. z., pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu centrum prihliadne najmä na to, či právo nezaniklo uplynutím času, či sa právo nepremlčalo a či je žiadateľ schopný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktoré sú dôležité na zistenie skutkového stavu.

Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. a) citovaného zákona, na účely tohto zákona je právnou pomocou poskytované právnych služieb osobe oprávnenej podľa tohto zákona v súvislosti s uplatňovaním jej práv, ktoré zahŕňajú najmä právne poradenstvo, pomoc pri mimosúdnych konaniach, vrátane sprostredkovania riešenia sporov formou mediácie, spisovanie podaní na súdy, zastupovanie v konaní pred súdmi a vykonávanie úkonov s tým súvisiacich a úplné alebo čiastočné uhrádzanie nákladov s tým spojených.

Spornou skutočnosťou v prejednávanej veci je otázka zrejmej bezúspešnosti žiadosti navrhovateľky o priznanie nároku na právnú pomoc podľa zákona č. 327/2005 Z. z.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľka sa svojou žiadosťou, doručenou centru dňa 29.09.2014, domáhala poskytnutia právnej pomoci vo veci, ktorú označila ako „obnova konania“ a „v konaní o náhradu škody spôsobenú nesprávnym postupom Centra právnej pomoci, ak nie je možná obnova sporu“ vo veci vedenej na Okresnom súde v Galante pod sp. zn. 5C/196/2009. V označenej veci bola uložená navrhovateľke platobným rozkazom Okresného súdu v Galante zo dňa 15.12.2009 povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 3 566,89 eur istiny s príslušenstvom alebo, aby v lehote 15 dní od doručenia platobného rozkazu podala proti nemu odpor. Predmetom konania bol nedoplatok za služby spojené s užívaním bytu.

Z administratívneho spisu mal odvolací súd nesporne za preukázané, že navrhovateľka zmeškala zákonnú lehotu na podanie odporu a tento bol preto uznesením Okresného súdu v Galante dňa 12.01.2010 odmietnutý. Voči tomuto rozhodnutiu podala navrhovateľka odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté odvolacím súdom tak, že uznesenie súdu prvého stupňa bolo potvrdené.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy O.s.p. je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z ust. § 1 zákona č. 327/2005 Z. z. vyplýva jeho účel, ktorým je vytvoriť systém poskytovania právnej pomoci a zabezpečiť jej poskytovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom fyzickým osobám, ktoré v dôsledku svojej materiálnej núdze nemôžu využívať právne služby na riadne uplatnenie a ochranu svojich práv a prispieť k predchádzaniu právnych sporov.

V takom prípade je viac ako vhodné stanoviť podmienky, za ktorých bude takáto forma právnej pomoci fyzickým osobám patriť, a to predovšetkým v snahe vylúčiť zneužívanie tejto právnej úpravy. Jednou z takýchto podmienok je aj skutočnosť, že nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu (§ 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 327/2005 Z. z.). Samozrejme nie je úlohou správneho orgánu prejudikovať výsledok konania vo veciach podľa § 3 zákona č. 327/2005 Z. z. z vecnej stránky. Za plne opodstatnené však treba považovať oprávnenie správneho orgánu, aby skúmal, či v konkrétnom prípade nejde u žiadateľa o

zneužitie práva alebo, či napr. zo skutkových tvrdení žiadateľa bez potreby vykonávať dokazovanie nie je nepochybné, že jeho návrhu nemožno vyhovieť, napr. z dôvodu zániku práva uplynutím času alebo z dôvodu dôkaznej núdze.

Za obdobnú treba považovať aj situáciu, ak žiadateľ vyvracia skutočnosti, ktoré boli záväzne vyriešené v iných konaniach alebo ak nemôže v súdnom konaní dosiahnuť úspech z procesných dôvodov, napr. z dôvodu včasného nepodania opravného prostriedku, resp. jeho neprípustnosti podľa procesných predpisov.

Je nesporné, že ust. § 8 zákona č. 327/2005 Z. z. nepredstavuje taxatívny výpočet skutočností, na ktoré musí odporca pri posudzovaní otázky zrejmej bezúspešnosti sporu prihliadať, avšak na konkrétne skutočnosti, ktoré sú v citovanom ustanovení výslovne uvedené podľa názoru odvolacieho súdu musí centrum prihliadať vždy.

K otázke posudzovania zrejmej bezúspešnosti sporu Centrom právnej pomoci zaujal názor aj Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 253/2013-24 zo dňa 25.04.2013, v ktorom konštatoval, že: „...Posudzovanie zrejmej bezúspešnosti sporu zo strany Centra právnej pomoci podľa § 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 327/2005 Z. z. je pritom len posúdením splnenia jednej zo zákonných podmienok na poskytnutie právnej pomoci podľa ustanovení tohto osobitného právneho predpisu, ide len o formálne preskúmanie odôvodnenosti návrhu žiadateľa o poskytnutie právnej pomoci ako osoby v materiálnej núdzi, čo v žiadnom prípade nie je možné stotožniť s právnym posúdením úspechu alebo neúspechu sťažovateľa v merite veci, čo výlučne patrí do právomoci všeobecného súdu, ktorý vo veci koná. Sťažovateľ mal navyše zachované právo zvoliť si sám právneho zástupcu mimo inštitútu právnej pomoci poskytovanej Centrom právnej pomoci podľa zákona č. 327/2005 Z. z. osobám v materiálnej núdzi...“.

Z vyššie uvedeného vyplýva právomoc odporcu pri analyzovaní splnenia podmienok uvedených v § 6 ods. 1 citovaného zákona skúmať zrejmu bezúspešnosť sporu, v rámci ktorého žiadateľ právnou pomocou žiada.

V prejednávanej veci žiadala navrhovateľka poskytnutie právnej pomoci vo veci obnovy konania v prípade oneskorene podaného odporu proti platobnému rozkazu vedenej na Okresnom súde v Galante pod sp. zn. 5C/196/2009 v zmysle § 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 327/2005 Z. z. v spojení s § 8 tohto zákona, resp. pokiaľ to nebude možné navrhovateľka mala v úmysle žalovať centrum o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci.

Senát odvolacieho súdu vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, a síce, že odporca v danom prípade postupoval v súlade so zákonom č. 327/2005 Z. z., vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia. V konaní postupoval dostatočne v súčinnosti s navrhovateľkou a vo svojom rozhodnutí náležite odôvodnil svoju právnú úvahu, z ktorých dôvodov rozhodnutie odporcu je potrebné považovať za zákonné. Rovnako rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorý napadnuté rozhodnutie opravným prostriedkom podľa § 250q ods. 3 O.s.p. ako vecne správne a zákonné potvrdil, je potrebné považovať za súladné so zákonom.

Na základe námietok uvedených navrhovateľkou v odvolaní senát odvolacieho súdu skonštatoval, že v danom prípade z priložených listinných dokladov je nesporné, že navrhovateľka nesplnila zákonné podmienky ustanovené v § 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 327/2005 Z. z.

Zo skutkových okolností je dostatočne zrejmé, že navrhovateľka v prípade žiadosti o priznanie právnej pomoci vo veci podania návrhu „na obnovu konania“ nemohla byť úspešná, nakoľko z uznesenia Okresného súdu v Galante č. k. 5C/196/2009-25 zo dňa 12.01.2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/51/2010-38 zo dňa 17.05.2010 nesporne vyplýva, že odpor proti vydanému platobnému rozkazu bol odmietnutý ako podaný oneskorene, pričom navrhovateľka preukázateľne na príslušnom okresnom súde nepodalala žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty.

Podľa ust. § 228 ods. 1 O.s.p., právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu

konania, ak

- a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,
- b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,
- c) bolo rozhodnuté v jeho neprospech v dôsledku trestného činu sudcu,
- d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným finančným zadosťučinením,
- e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev,
- f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

Podľa ust. § 228 ods. 2 O.s.p., návrhom na obnovu konania môže účastník napadnúť i právoplatné uznesenie, ktorým bol schválený zmiar, ak možno dôvody obnovy podľa odseku 1 vzťahovať i na predpoklady, za ktorých sa zmiar schvaľoval; to platí obdobne aj pre právoplatný platobný rozkaz, rozkaz na plnenie, zmenkový platobný rozkaz a šekový platobný rozkaz.

Podľa ust. § 230 ods. 1 O.s.p. návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

Podľa ust. § 230 ods. 2 O.s.p., po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku možno návrh podať len z dôvodu uvedeného v

- a) § 228 ods. 1 písm. a) v prípade, že ide o trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v občianskom súdnom konaní priznalo právo a ktorý bol neskôr podľa trestnoprávnych predpisov zrušený,
- b) § 228 ods. 1 písm. a) alebo b), ak nové dôkazy súvisia s novými vedeckými metódami, ktoré v pôvodnom konaní nebolo možné použiť,
- c) § 228 ods. 1 písm. c),
- d) § 228 ods. 1 písm. d),
- e) § 228 ods. 1 písm. e).

Podľa § 230 ods. 3 O.s.p., navrátenie lehoty na obnovu konania nie je prípustné.

Z obsahu administratívneho spisu mal senát odvolacieho súdu nesporne za preukázané, že v danom prípade uplynuli lehoty na podanie návrhu na obnovu konania. Je zrejmé, že navrhovateľka sa o dôvodoch obnovy konania dozvedela najneskôr doručením uznesenia odvolacieho súdu (Krajský súd Trnava) zo dňa 17.05.2010. V prípade, ak by odporca považoval za začiatok plynutia trojmesačnej subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania deň, kedy bolo navrhovateľke doručené rozhodnutie odporcu (27.04.2012), návrh na obnovu konania by musel byť podaný najneskôr 27.07.2012. Ak by bol teda návrh na obnovu konania podaný, pravdepodobne by bol odmietnutý z dôvodu zmeškania zákonnej subjektívnej lehoty.

Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažuje preto za dôvodnú námietku navrhovateľky, ktorou táto namietala, že rozhodnutie odporcu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že vo veci nebol úplne zistený skutkový stav.

K námietke navrhovateľky uvedenej v odvolaní pod bodom II. písm. A), že žiadosťou nesledovala len obnovu konania, ale aj nápravu stavu, ktorý spočíval v tom, že sa voči nej nesprávne vykazovali nedoplatky za užívanie bytu, odvolací súd uvádza, že s touto nie je možné sa stotožniť. Nie je úlohou Centra právnej pomoci, aby posudzovalo nesprávnosť výkazu nedoplatkov spojených s užívaním bytu. Centrum nemôže skúmať vecnú (obsahovú) správnosť konkrétnych výkazov nákladov spojených s užívaním bytu v štádiu konania o priznaní právnej pomoci. Správnosťou výkazu nedoplatkov by sa

mohol zaoberať Okresný súd v Galante v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/196/2009 za predpokladu, že by navrhovateľka podala odpor v zákonnej lehote. Za predpokladu, že by navrhovateľka podala odpor voči doručenému platobnému rozkazu v zákonnej lehote, bol by tento podľa ust. § 174 ods. 2 O.s.p. zrušený a súd by nariadil vo veci pojednávanie, v rámci ktorého by prvostupňový súd bol povinný zaoberať sa námietkami navrhovateľky.

Vzhľadom ku skutočnosti, že navrhovateľka zmeškala lehotu na riadne podanie odporu, nepodala žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty a domáhala sa obnovy konania tiež po uplynutí zákonnej lehoty, bol postup centra podľa názoru odvolacieho súdu zákonný.

K odvolacej námietke navrhovateľky uvedenej pod bodom II. písm. B) odvolania, a síce, že odporca sa vo veci opomenul zaoberať náhradou škody z pohľadu občianskeho práva, odvolací súd uvádza, že s touto rovnako nie je možné sa stotožniť.

Navrhovateľka sa v danej veci nemôže dovolávať v súvislosti s pochybeniami štátnych orgánov pri výkone ich pôsobnosti ako orgánov verejnej moci náhrady škody podľa ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože táto všeobecná zodpovednosť „lex generalis“ je v týchto prípadoch vo vzťahu k štátu vylúčená práve osobitnou právnou úpravou „lex specialis“ zákona č. 514/2003 Z. z. V prípade škody vzniknutej pri výkone verejnej moci, t. j. pri rozhodovaní a úradnom postupe orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických a právnických osôb, je potrebné pre posúdenie zodpovednosti za škodu prednostne aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z., ktorý v týchto prípadoch zakladá zodpovednosť štátu, ale len v tých prípadoch, pokiaľ pri výkone verejnej moci došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia alebo k nesprávnemu úradnému postupu orgánov verejnej moci. Zodpovednosť štátu, štátneho orgánu za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka preto nemožno na tieto prípady aplikovať. Táto prichádza do úvahy len v tých prípadoch, ak došlo k inému porušeniu právnej (zákonnej či zmluvnej) povinnosti štátnym orgánom, mimo uplatňovania jeho pôsobnosti pri výkone verejnej moci.

Náhrady škody spôsobenej výkonom verejnej moci sa možno domáhať v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pričom v tomto konaní je možné vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieskumy, resp. žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieskumy v konaní. V takomto prípade by navrhovateľka bola neúspešná z dôvodu nevyčerpania všetkých možných prostriedkov nápravy.

Najvyšší súd SR konštatuje, že žiadna z navrhovateľkou vznesených a opakujúcich sa námietok v odvolaní nie je spôsobilá privodiť zmenu, resp. zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Za stavu, že navrhovateľka nespĺnila jednu z troch podmienok, ktoré musia byť kumulatívne splnené na priznanie právnej pomoci, konkrétne negatívne formulovanú podmienku, že sa nejedná o zrejmu bezúspešnosť konania, nebolo jej možné vyhovieť a priznať právnu pomoc v zmysle ustanovení zákona č. 327/2005 Z. z.

Najvyšší súd SR po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti rozsudku krajského súdu, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ust. § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. s poukazom na § 250l ods. 2 O.s.p., nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. s poukazom na § 250l ods. 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Záverom Najvyšší súd SR konštatuje, že vydaním napadnutého rozhodnutia zo strany odporcu, ktorým z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok nebol navrhovateľke priznaný nárok na právnu pomoc v

zmysle zákona č. 327/2005 Z. z., právo navrhovateľky domáhať sa ochrany svojich práv pred príslušným súdom ostalo zachované.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval odvolací súd v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. s § 246c ods. 1 a s § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že navrhovateľke pre jej neúspech v tomto konaní nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Podľa § 492 ods. 1, 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.